

Arrest

nr. 223 029 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 3 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2017 vraagt de verzoekende partij een humanitair visum aan.

1.2. Op 23 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze visumaanvraag te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aangezien betrokkene zich als adoptiebroer bij zijn zus in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de Wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niét toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een

gestaafe en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. Op 24/12/2015 verklaarde de referentiepersoon in België in het kader van haar asielaanvraag dat ondermeer haar moeder en stiefvader nog leeft en zij nog 7 halfbroers en zussen heeft wat het vermoeden sterkt dat betrokkene niet geïsoleerd is in zijn land van herkomst

Tevens dient te worden opgemerkt dat de 2 kinderen van de referentiepersoon alsook de echtgenoot nog in Somalië (of Oeganda) verblijven gelet dat de afgifte van een D-visum op basis van gezinshereniging art 10 VW hen in januari 2018 geweigerd werd onder voorbehoud van DNA testen teneinde de afstamming te bewijzen.

De authenticiteit van de documenten 1 Geboorteakte niet gelegaliseerd nr 71331 dd. 25/10/2016 regionale rechtbank Bannadir, vadersnaam A. S. Moedersnaam N. H. N., van het 'Document ter bevestiging van identiteit niet gelegaliseerd nr 71331 dd. 25/10/2016 regionale rechtbank Bannadir V van het 'Overlijdensattest dd. 04/09/1990 niet gelegaliseerd nr 98987/DHM/16 lokale regering van Mogadishu N. H. N. overleden op 01/08/1990', van het 'Overlijdensattest dd. 02/04/2004 niet gelegaliseerd nr 98584/DHM/10 lokale regering van Mogadishu A. S. A. overleden op 02/03/2004' kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Deze documenten bevatten spelfouten /fouten zinsbouw en lijken de overlijdensattesten recent opgemaakt en geantidateerd waardoor er twijfel is aan de authenticiteit en de waarachtigheid ervan.

Er werd verder geen enkel geldig bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België, er is geen officieel bewijs dat betrokkene geadopteerd werd. Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende persoon zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat de 'zus' betrokkene binnen haar gezin (dat van haar ouders) opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië in 2015.

Er werd verder geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werden enkel twijfelachtige documenten voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Het is aan de aanvrager om de visumaanvraag te stofferen met alle mogelijke bewijzen die voorhanden zijn, indien betrokkene sinds 2004 binnen het gezin van de referentiepersoon werd opgevoed moet dit mogelijk zijn. Betrokkene was op basis van de voorgelegde documenten immers volledig weeskind sinds 2004. (moeder zou overleden zijn in 1990 en de vader in 2004).

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet

de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Hoewel hiertoe te zijn opgeroepen per schrijven van de griffie van de Raad op 19 december 2018 laat de verwerende partij na een nota met opmerkingen en een administratief dossier in te dienen. Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

"II.2. Tweede middel

Schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending artikel 8 EVRM

11.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitair visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

"..."

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties².

Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke Somalische documenten er volgens haar dus wel gelegaliseerd kunnen worden.

Indien zij geen verduidelijking hieromtrent kan geven, dan kan de verzoekende partij enkel maar vaststellen dat de verwerende partij in casu van een verkeerde beoordeling van de feiten uitgaat. Zij diende immers te weten dat de verzoekende partij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

11.2.2. De verzoekende partij is bovendien verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten wel degelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

11.2.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan.

Reeds tijdens haar asielgehoor gaf haar voogd aan dat de verzoekende partij deel uitmaakte van haar gezin.

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cq-ibin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) manifest werd geschonden!

11.2.4. Gelet op voorgaande is het niet redelijk dat de verwerende partij weigert het asielgehoor van de voogd na te lezen wanneer elementen in het voordeel van de verzoekende partij pleiten, doch het enkel

te hanteren om te verwijzen naar andere familieleden die volgens haar nog voor de verzoekende partij zouden kunnen zorgen.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet.

11.2.5. Tevens werd artikel 8 EVRM in casu geschonden.

Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de voogd van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar zus in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

11.2.6. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar broer/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.
(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwoning of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topoió-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon

door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti and Benedetti v. Italië*, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de besteden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel onder meer dat de verwerende partij niet ernstig is waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan. Reeds tijdens haar asielgehoor gaf haar voogd volgens de verzoekende partij aan dat zij deel uitmaakte van haar gezin. De verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen waarnaar de verzoekende partij verwijst. De verzoekende partij stelt dat uit de rechtspraak van het EHRM de plicht volgt om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Het is volgens de verzoekende partij niet redelijk dat de verwerende partij weigert het asielgehoor van de voogd na te lezen wanneer elementen in haar voordeel pleiten, maar het enkel te hanteren om te verwijzen naar andere familieleden die volgens haar nog voor de verzoekende partij zouden kunnen zorgen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich voor wat betreft de motieven die betrekking hebben op het feit of de verzoekende partij al dan niet kan terugvallen op andere familieleden in het land van herkomst, en het al dan niet bewijs van familiale banden met de referentiepersoon, ook baseert op het asielgehoor van de referentiepersoon van 24 december 2015. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“Op 24/12/2015 verklaarde de referentiepersoon in België in het kader van haar asielaanvraag dat ondermeer haar moeder en stiefvader nog leeft en zij nog 7 halfbroers en zussen heeft wat het vermoeden sterkt dat betrokkene niet geïsoleerd is in zijn land van herkomst. Er werd verder geen enkel geldig bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België, er is geen officieel bewijs dat betrokkene geadopteerd werd. Betrokkene toont verder niet aan dat de In België verblijvende persoon zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat de 'zus' betrokkene binnen haar gezin (dat van haar ouders) opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië in 2015. Het is aan de aanvrager om de visumaanvraag te stofferen met alle mogelijke bewijzen die voorhanden zijn, indien betrokkene sinds 2004 binnen het gezin van de referentiepersoon werd opgevoed moet dit mogelijk zijn. Betrokkene was op basis van de voorgelegde documenten immers volledig weeskind sinds 2004. (moeder zou overleden zijn in 1990 en de vader in 2004).”*

Aangezien er geen administratief dossier voorhanden is, en dus ook het asielgehoor van de referentiepersoon niet voorhanden is, kan de Raad niet nagaan of de verwerende partij in casu op afdoende wijze heeft rekening gehouden met de elementen die blijken uit het gehoorverslag tijdens de asielprocedure van de voogd van de verzoekende partij. De door de verzoekende partij vermelde feiten worden als bewezen geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Welnu, het betoog van de verzoekende partij dat haar voogd reeds tijdens haar asielgehoor aangaf dat de verzoekende partij deel uitmaakte van haar gezin en dat het niet redelijk is dat de verwerende partij weigert het asielgehoor van de voogd na te lezen wanneer elementen in haar voordeel pleiten, maar het enkel te hanteren om te verwijzen naar andere familieleden die volgens haar nog voor de verzoekende partij zouden kunnen zorgen, is niet kennelijk onjuist. Deze feiten worden daarom als bewezen geacht. Om die reden maakt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht dan ook aannemelijk.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend, zodat zij ook niet op de argumenten van de verzoekende partij heeft gerepliceerd.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU